

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Ing. J. O.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2011 č.j. KUOK/ 36543/2011, ve věci zalesnění pozemku,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh ze dne 6.8.2010 č.j. 2006/11321/SU-MUZH-139, kterým byl zamítnut žalobcův návrh na vydání územního rozhodnutí o využití území na zalesnění části pozemku parc. č. 162/3 v k.ú. Václavov u Zábřeha [dříve evidovaného jako pozemek parc. č. (165/1)] o výměře 0,62 ha.

Žalobní body žalobce směřuje:

a) proti předcházejícímu rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2010 č.j. KUOK/9588/2010, jímž bylo zrušeno předcházející rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh ze dne 16.10.2009 č.j. 2006/11321/SU-MUZB-98 v téže věci a věc žalovaným vrácena Městskému úřadu Zábřeh k novému projednání a rozhodnutí:

- 1) žalobce v odvolání požadoval vždy přezkoumání rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh v celém rozsahu. V žádném rozhodnutí žalovaného nebyl žalobcův návrh na zalesnění posouzen jako nedostatečný či neúplný. Žalobci proto není zřejmé, proč došlo ke změně názoru žalovaného na dostatečnost doložení žádosti. Žalobce od r. 1992 provádí zalesnění pozemků, které jsou v jeho spoluvlastnictví, přičemž vždy podává žádost v totožném znění a ve stejném doložení. Za celou dobu nebyla žádost ze strany správních orgánů zpochybněna a obdobně se postupuje i u ostatních žadatelů. Žalobce má za to, že jde o ustálenou správní praxi, kterou je správní orgán vázán (odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009 č.j. 6 Ads 88/2006-132, www.nssoud.cz);
- 2) pokud se týká struktury zalesnění a zřízení lesní cesty, žalobce tento problém řešil přímo s oprávněnou úřední osobou u Městského úřadu Zábřeh a s odborným lesním hospodářem;
- 3) týká-li se vlivu zalesnění na sousední pozemky, pak opékání špekáčků a grilování bylo již dříve (rozhodnutími žalovaného ze dne 24.11.2008 a ze dne 31.7.2009) řešeno, kdy žalovaný v něm neshledal žádný důvod pro nesouhlas se zalesněním. Není proto zřejmé, na základě jakých nových skutečností došel žalovaný ke změně názoru na vlivu zalesnění na ostatní pozemky a na ochranné pásmo lesa;
- 4) žalovaný konstatuje, že vyhovění návrhu je v rozporu se zájmy chráněnými stavebním zákonem. Neuvádí však, jaké ustanovení stavebního zákona má žalovaný na mysli, rovněž není uvedeno, které konkrétní zájmy stavební zákon chrání. I posouzení stanovisek orgánu ochrany přírody je plně v rozporu se zákonem (zde žalobce odkazuje na ust. § 1 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů);
- 5) pokud žalovaný uvádí, že Městský úřad Zábřeh rozhodl na základě již neplatných stanovisek správců inženýrských sítí, je otázkou, zda je to vůbec pravda a zda jde o skutečnost mající vliv na platnost rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh. Žalobci navíc není jasné, proč to nebylo namítnuto v předcházejících rozhodnutích žalovaného;
- 6) v závěru rozhodnutí ze dne 29.1.2010 žalovaný určuje Městskému úřadu Zábřeh nový způsob posouzení žádosti. To však již žalovaný (odlišně) učinil již v rozhodnutí ze dne 24.11.2008 a aproboval i v rozhodnutí ze dne 31.7.2009. Žalobci proto není zřejmé ani z rozhodnutí ze dne 29.1.2010, co vedlo žalovaného ke změně způsobu a rozsahu posuzování žádosti [zde žalobce odkazuje na ust. § 37 odst. 2 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stav. zák.“)];
- 7) podle vyrozumění Městského úřadu Zábřeh nastala koncentrace řízení při ústním jednání dne 3.7.2008, kde jsou uvedeny konkrétní námitky manž. Č. Žalovaný však pojal ochranu jejich zájmů širěji, než jak bylo v koncentrační lhůtě samotnými manž. Č. uplatněno; ve vztahu zalesnění a nemovitostí manž. Č. tedy vidí žalovaný větší problém než manž. Č. sami;

b) přímo vůči napadenému rozhodnutí:

- 8) Městským úřadem Zábřeh byl až po uplynutí lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí vložen do spisu rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Ao 5/2010-60, na který se žalovaný odvolává jako na důkaz, aniž by s tímto důkazem byli účastníci seznámeni a mohli na něj reagovat. Žalobce má totiž zato, že v předmětném rozsudku jsou nepravdy, rozsudek je v rozporu s obsahem spisu a navíc se odchyluje od dosavadní praxe Nejvyššího správního soudu. Proto také žalobce podal proti uvedenému rozsudku ústavní stížnost;
- 9) podle § 67 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“), má správní rozhodnutí směřovat vůči jmenovitě určené osobě. Napadené rozhodnutí je však vydáno jako kolektivní – není tedy zřejmé, které konkrétní jmenovité osobě je určeno;
- 10) uvádí-li žalovaný, že výsadbu soukromého lesa nelze chápat jako celospolečenský zájem, zák. č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), definuje les jako národní bohatství bez ohledu na vlastnictví;
- 11) uvádí-li žalovaný, že zalesnění pozemku je v rozporu s územním plánem, pak argumenty žalovaného se odvíjejí jen od fantazie tvůrce rozhodnutí a jeho fabulační schopnosti. Výsadba lesa bude naopak s územním plánem v souladu, neboť tímto zalesněním se provádí protierozní opatření a eliminují se rizika záplav extravilánovými vodami. To plně odpovídá charakteristice zemědělských ploch podle územního plánu;
- 12) ve stejné době bylo řešeno povolení výstavby průmyslového objektu přestavbou z kravína ve Václavově, což bylo posouzeno jako s územním plánem souladné. Tato stavba však v souladu s územním plánem není, když podle územního plánu je ve Václavově možné jen bydlení a rekreační využití, aniž by tato městská část byla zatěžována rozvojem výroby. Správní orgány tak uplatňují argumenty, které jsou v absolutním rozporu se skutečností;
- 13) zalesnění je plně v souladu se všemi stanovisky dotčených orgánů, zejm. orgánů ochrany přírody;
- 14) souhlas se zalesněním vyjádřili i nejbližší sousedé, kterých se výsadba lesa bezprostředně týká (zde žalobce odkazuje na vyjádření ze dne 8.3.2009).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) - 2) odkazuje na § 35 odst. 1 stav. zák. a § 3 odst. 3, 5 prováděcí vyhlášky č. 132/1998 Sb., podle nichž měl být k žádosti přiložen situační výkres s vyznačením účinků na okolí (ochranné pásmo 50m od hranice lesa). Dále měl návrh obsahovat m.j. i navrženou strukturu lesního porostu s uvedením přibližné výšky navržených dřevin, neboť druh dřevin a zejm. jejich výška má zásadní vliv při posuzování vlivu zalesnění na okolní stavby a pozemky, které jsou využívány k zemědělské výrobě. Jakkoli navrhovatelé uvedli, že na pozemku bude umístěna lesní cesta, která má podle navrhovatelů eliminovat nepříznivé vlivy zalesnění, návrh žádné údaje o lesní cestě neobsahuje;
- 3) grilování a opékání žalobce účelově vytrhuje z kontextu celého odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný zdůrazňuje, že předmětem rozhodnutí ze dne 8.4.2011 bylo nové projednání předmětné věci Městským úřadem Zábřeh, nikoli přezkoumávání již vydaného předchozího rozhodnutí odvolacího orgánu;

- 4) žalovaný přezkoumal posouzení předmětného návrhu dle § 37 odst. 2 stav. zák. a dospěl k závěru, že Městský úřad Zábřeh nedostatečně posoudil otázku důsledků zalesnění na dané území, zejm. především vzdálenost zalesňovaného pozemku od zastavěné části obce, a to i ve vztahu k 50m ochrannému pásmu lesa. Ust. § 14 odst. 2 lesního zákona totiž pro jakoukoli činnost v ochranném pásmu lesa vyžaduje souhlas příslušného orgánu státní správy lesů. Dle § 20 odst. 2 lesního zákona nesmí být v ochranném pásmu lesa rozdělován otevřený oheň. Zde žalovaný akcentoval venkovní opékání a grilování jako činnost spojenou s rodinným bydlením. Orientačním zaměřením v katastrální mapě přitom žalovaný zjistil, že ochranným pásmem lesa budou dotčeny pozemky se stavbami rodinných domů parc. č. 46, 136, 91 a 45/1 (dále též pozemek parc. č. 187). Podle názoru žalovaného by zalesněním došlo k zásadnímu dotčení způsobu užívání těchto pozemků a tím k nepřiměřenému zásahu do práv jejich vlastníků. Navrhovaným zalesněním tak není dle žalovaného respektováno dosavadní využití dotčeného území, kdy není možné, aby nový způsob využití území zásadním způsobem omezoval využití stávající. Orgány ochrany přírody posuzovaly návrh jen z hledisek ochrany přírody, nikoli z hlediska vlivu na již zastavěné území;
- 5) v době vydání předchozího rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh ze dne 16.10.2009 již nebylo platné stanovisko Šumperské provozní vodohospodářské společnosti, Severomoravské plynárenské, a.s., ČEZ Distribuce a.s. a Českého Telecomu a.s.;
- 6) zde uvedená rozhodnutí nejsou předmětem žaloby;
- 7) manž. Č. uváděli námitky, které Městský úřad Zábřeh vypořádal. Správní orgán musí ovšem postupovat v souladu se zákonem, protože nelze vyloučit situaci, kdy ochrana účastníků je širší, než tito sami uvádějí a požadují;
- 8) judikatura Nejvyššího správního soudu neslouží jako důkazní materiál;
- 9) součástí výroku rozhodnutí je výslovná konstatace, že účastníky řízení jsou podle § 27 odst. 1 spr. ř. žalobce a E.O.;
- 10) – 11), 13) – 14) Městský úřad Zábřeh je správním orgánem příslušným k posouzení návrhu s územním plánem. V odůvodnění svého rozhodnutí tento úřad řádně a konkrétně odůvodnil správní úvahu, kterou se při posuzování souladu s územním plánem řídil. S touto úvahou se žalovaný ztotožňuje. Plošné zalesnění není v souladu s územním plánem, kdy soulad návrhu s územním plánem je nezbytná podmínka rozhodnutí o využití území (§ 37 odst. 2 stav. zák.);
- 12) přestavba kravína nebyla předmětem odvolacího řízení, rozhodnutí o stavebních úpravách kravína bylo vydáno více než rok před schválením územního plánu.

K řízení se jako osoba zúčastněná na řízení připojila Ing. E.O., která kromě urážek krajského soudu opakuje argumentaci žalobce k žalobnímu bodu 12) a dále namítá, že rozhodnutí ve věci přestavby kravína bylo žalovaným vydáno neobvykle rychle.

Dále práva osob zúčastněných na řízení uplatnili A. Č. a Město Zábřeh, tyto osoby se však k žalobním bodům nevyjádřily.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního

orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že napadené rozhodnutí ze dne 8.4.2011 je vystavěno na úvaze o nesouladu požadovaného zalesnění s Územním plánem města Zábřeh vydaným 5.5.2010. Předmětným pozemek se dle závazné části tohoto územního plánu nachází v ploše zemědělské (ZPF), kde jsou jako hlavní způsob využití přípustné velkovýrobně obhospodařované plochy zemědělského půdního fondu, primárně využívané k tržní produkci. Dále jsou zde přípustné malovýrobně obhospodařované plochy zemědělského půdního fondu (zahrady, sady, záhumenky) s cílem zajišťování zemědělské produkce malých a drobných zemědělských subjektů. Přípustné využití území je i protierozní opatření (meze, zatravněné průlehy, stromořadí, apod. snižující vodní a větrnou erozi, včetně eliminace rizik záplav extravilánovými vodami, vytváření suchých poldrů a porostů pro retenci v návaznosti na vodní plochy, související dopravní a technická infrastruktura, včetně cyklotras a cyklostezek. Nepřípustným využitím jsou všechny ostatní činnosti, zařízení a stavby, jejichž negativní účinky na životní prostředí překračují limity stanovené příslušnými právními předpisy nad přípustnou míru. Žalovaný dospěl k závěru, že plošné zalesnění předmětného pozemku by změnilo dosavadní plochu zemědělského půdního fondu na plochu plnící funkci lesa, což je odlišný způsob využití než předepisuje územní plán, tzn. jedná se o využití nepřípustné. Z hlediska navrhovaného způsobu využití jako protierozního opatření žalovaný zdůrazňuje, že předmětné svažité území, je již v současnosti horizontálně členěno mezemi na úzké (asi 30-metrové) pásy, kdy vlastní část pozemku parc. č. 162/3 je zatravněna. Jedná se tak o plochu protierozně stabilizovanou v souladu s funkčním využitím dle územního plánu. Dále v napadeném rozhodnutí ze dne 8.4.2011 žalovaný Městskému úřadu Zábřeh vytýká nevypořádání konkrétních námitek navrhovatelů dle jejich podání z 13.3.2010, 19.3.2010, 1.4.2010 a 7.6.2010, kdy – jakkoli se k nim dále vyjadřuje – zdůrazňuje na str. 5 napadeného rozhodnutí, že se jedná vesměs o skutečnosti, které nemohou mít žádného vlivu na zákonnost rozhodnutí ve věci, když nemohou zvrátit zásadní důvod bránící možnosti vyhovět podanému návrhu – rozpor s územním plánem. Nevypořádání připomínek žalobců je tedy procesním pochybením, které však nemělo na zákonnost rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh žádný vliv. Dále již žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko vypořádává námítky navrhovatelů z 13.3.2010, 19.3.2010, 1.4.2010 a 7.6.2010 tak, aby předmětné procesní pochybení Městského úřadu Zábřeh napravil.

Jakkoli tedy rozhodnutí ze dne 8.4.2011 rozhoduje fakticky jediný důvod – nesoulad navrhovaného plošného zalesnění s územním plánem s tím, že ostatní námítky navrhovatelů nejsou způsobilé tento důvod zamítnutí jejich žádosti zvrátit, zabýval se krajský soud s ohledem na obsah žalobních bodů 1) – 7) i předcházejícím rozhodnutím žalovaného ze dne 29.1.2010 z toho pohledu, zda nepředstavuje neodůvodněnou obstrukci žalovaného v době, kdy tu rozpor s územním plánem nebyl z toho důvodu, že tu žádného platného územního plánu nebylo.

Z obsahu rozhodnutí ze dne 29.1.2010 krajský soud zjistil, že důvodem zrušení rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh v tomto případě byly skutečnosti uplatňované nyní žalovaným ve vyjádření k žalobě k žalobním bodům 1) – 5) a 7). Stěžejní důvod zrušení rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh je obsažen na str. 3 – 4

rozhodnutí ze dne 29.1.2010 a je jím nedostatečnost posouzení otázek důsledků plošného zalesnění na dané území, zejm. co do vzdálenosti zalesňovaného pozemku od zastavěné části obce. Již zde žalovaný zdůrazňuje 50m ochranné pásmo lesa a jeho bezpečnostní účel, omezení vlastnických práv v tomto ochranném pásmu dle § 14 odst. 2 a § 20 odst. 2 lesního zákona a konstatuje, že z hlediska těchto kritérií se dosud Městský úřad Zábřeh návrhem nezabýval, pokud toliko konstatoval neexistenci územního plánu a návaznost zalesňovaného území na již pravomocně schválenou lesní plochu. Proto shledal žalovaný předcházející rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh nepřezkoumatelným. V návaznosti na to konstatoval též, že návrh neobsahuje právě situační výkres vymezující ochranné pásmo lesa a dále ani navrženou strukturu lesního porostu a jeho přibližnou výšku, přičemž se jedná o údaje, které budou pro posouzení vlivu zalesnění na již zastavěnou část obce nezbytné. Stejně tak konstatoval, že pokud měly snad být vlivy zalesnění na zastavěnou část obce eliminovány lesní cestou (což navrhovatelé uvedli u jednání 25.9.2009), návrh žádnou takovou cestu neobsahuje.

Dle § 37 odst. 2 stav. zák. stavební úřad v územním řízení posoudí návrh především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků; přezkoumá návrh a jeho soulad s podklady podle odstavce 1 a předchozími rozhodnutími o území, posoudí, zda vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu a obecným technickým požadavkům zabezpečujícím užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, popřípadě předpisům, které stanoví podmínky hygienické, protipožární, bezpečnosti práce a technických zařízení, dopravní, ochrany přírody, péče o kulturní památky, ochrany zemědělského půdního fondu, lesního půdního fondu apod., pokud posouzení nepřísluší jiným orgánům.

Vyžadoval-li žalovaný v rozhodnutí ze dne 29.1.2010 posouzení vlivu plošného zalesnění na již zastavěnou část obce, postupoval v souladu se zákonem ,neboť bez ohledu na námítky účastníků bylo jeho povinností posoudit soulad navrhovaného zalesnění s předchozími rozhodnutími o využití území, jak mu ukládá § 37 odst. 2 stav. zák. Nejedná se tedy o bezdůvodné obstrukce nemající oporu v právu, naopak ust. § 37 odst. 2 stav. zák. ukládá správním orgánům tento soulad v územním řízení hodnotit.

K jednotlivým konkrétním žalobním bodům vztahujícím se k rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2010 tak krajský soud uzavírá:

- 1) správní praxe Městského úřadu Zábřeh nemůže vést krajský soud k závěru o správní praxi žalovaného a nemůže vyloučit žalovaného z přezkoumání úvah a postupů podřízeného správního úřadu, k čemuž se mu však – krom obecných dozorčích prostředků a metodického vedení – otvírá prostor právě tam, kde žalovaný rozhoduje o odvoláních proti rozhodnutím Městského úřadu Zábřeh. Korekce správní praxe podřízeného správního úřadu prostřednictvím rozhodnutí vydaných v odvolacím řízení je nejen plným právem odvolacího správního úřadu, ale i jeho povinností;
- 2) po prozkoumání obsahu celého správního spisu nezbyvá krajskému soudu než konstatovat, že zmínka o lesní cestě se ve spise objevuje toliko jedinkrát, a to při jednání 25.9.2009, a to toliko v obecné poloze, přičemž úvaha navrhovatelů o lesní cestě nenašla žádný odraz v návrhu nebo jeho případné následné úpravě navrhovateli. Je jistě chvalitebné, konzultovali-li navrhovatelé zřízení lesní cesty

s odborným lesním hospodářem a správním orgánem I. stupně, na základě závěrů těchto konzultací však měli doplnit či upravit svůj návrh, což však neučinili. Za této situace nelze žalovanému vytýkat, že údaj o tvaru, průběhu, šířce, ... lesní cesty ve spise nenalezl. Totéž pak platí i pro strukturu a výšku zalesnění;

3) – 4), 6) – 7) jak již bylo shora uvedeno, posoudit soulad navrženého opatření s předchozími rozhodnutími o území je povinností správních orgánů v územním řízení bez ohledu na námitky účastníků. Nelze přitom vyloučit, že při posouzení tohoto souladu správní orgány i překročí námitky účastníků uplatněné v koncentrační lhůtě. K tomu je však zákon (§ 37 odst. 2 stav. zák.) výslovně zmocňuje, kdy v dodržení postupu, jak je zde zákonem předepsán, nelze shledávat nezákonnost rozhodnutí žalovaného či jeho postupu. Pokud (snad) žalovaný v dřívějších rozhodnutích nevěnoval souladu navrhovaného opatření s předchozími rozhodnutími o využití území náležitou pozornost, nemůže to mít za následek jeho absolutní rezignaci na povinnost se těmito kritérii zabývat, naopak bylo jeho povinností toto své případné pochybení napravit při nejbližší možné příležitosti, kterou bylo právě rozhodování dne 29.1.2010. Pro úplnost může soud už toliko konstatovat, že veřejný zájem, jehož nepojmenování žalobci napadají, plyne již z citace § 37 odst. 2 stav. zák. a je jím zájem na řádném a pokojném využívání území jako celku, ve vzájemné provázanosti, návaznosti a symbióze tak, aby využíváním jedné jeho dílčí části nebylo narušeno řádné využívání částí ostatních. To je jedním z úkolů správních orgánů rozhodujících o využití území a žalovanému nelze účinně vytýkat, že tomuto svému úkolu dostál;

5) krajský soud u obsahu správních spisů ověřil, že správci dotčených sítí vesměs platnost svých stanovisek časově limitovali, kdy je pravdou, že ke dni rozhodování Městského úřadu Zábřeh (16.10.2009) již uběhly všechny doby, na kterou tito správci sítí platnost svých stanovisek omezili. Žalovaný proto nepochybil ani zde, pokud s ohledem na výše uvedené vyžadoval aktualizaci těchto stanovisek.

Hlavním předmětem soudního přezkumu je však nyní napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2011 a jeho zákonnost, včetně posouzení případných vad řízení a otázky, zda měly vliv na zákonnost právě tohoto rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.). Těmito otázkám žalobce věnoval uplatněné žalobní body 8) – 14).

K žalobnímu bodu 8) je třeba konstatovat, že podle § 50 odst. 1 spr. ř. podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známe správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů, jakož i skutečnosti obecně známé.

Z uvedeného plyne, že podklady rozhodnutí slouží ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 spr. ř.). Opatřování podkladů rozhodnutí tedy neslouží k řešení otázek pouze právních.

Obecně je tak možno konstatovat ve shodě s žalovaným, že judikatura správních soudů není podkladem rozhodnutí. V posuzovaném případě však správní orgány vycházely z Územního plánu města Zábřeh, který byl žalobcem napaden právě v řízení vedeném před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 Ao 5/2010.

Pokud by pak byl rozhodnutím Nejvyššího správního soudu předmětný územní plán zrušen, mělo by to za následek nezbytnost nového posouzení skutkového stavu, neboť by správní orgány již nadále nemohly vycházet z územního plánu (neboť by byl zrušen). Pozitivní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (t.j. rozhodnutí, jímž by byl územní plán zrušen) by tak bylo novým podkladem rozhodnutí.

V posuzované věci však byl žalobcův návrh na zrušení územního plánu rozsudkem ze dne 18.11.2010 č.j. 7 Ao 5/2010-68 zamítnut. Došlo tak k situaci, kdy tu územní plán, z něhož správní orgány vycházely, byl v nezměněné podobě před tímto rozsudkem i po něm. Předmětný rozsudek tak nepředstavuje skutečnost mající vliv na zjištění skutkového stavu, proto krajský soud uzavírá, že nebyli-li účastníci řízení podle § 36 odst. 3 spr. ř. vyzváni k vyjádření se k tomuto rozsudku, nedošlo k procesnímu pochybení správních orgánů, neboť předmětný rozsudek podkladem pro zjištění skutkového stavu nebyl.

Užily-li správní orgány uvedeného rozsudku pro podpoření své argumentace právní, nejedná se o procesní pochybení, natož aby mělo za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Je naopak žádoucí, aby správní orgány při právním posouzení věci využívaly dostupné judikatury správních soudů tak, aby dostály své povinnosti jednotného rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů (§ 2 odst. 4 spr. ř.).

Podal-li žalobce proti uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.11.2010 ústavní stížnost, nebylo povinností správních orgánů z tohoto důvodu řízení přerušovat (srov. § 64, § 57 spr. ř.), neboť podání ústavní stížnosti nemá ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu odkladný účinek. Nejsou-li tedy případně účinky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odloženy výslovným samostatným rozhodnutím Ústavního soudu (k čemuž zde nedošlo), je rozsudek Nejvyššího správního soudu pravomocný, vykonatelný a závazný.

Případná úspěšnost žalobcovy ústavní stížnosti by pak ve spojení s případným vyhověním žalobcově návrhu na zrušení územního plánu v novém řízení mohla být důvodem pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) spr. ř.

Pouze nad rámec potřebného lze konstatovat, že žalobcova ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu ze dne 30.5.2011 sp. zn. IV. ÚS 561/11 odmítnuta jako zjevně neopodstatněná.

K žalobnímu bodu 9) lze ve shodě s žalovaným lze konstatovat, že součástí výroku napadeného rozhodnutí ze dne 8.4.2011 je i text „*Účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou Ing. E. O., nar. X, bytem P. 545, S., a Ing. J. O., nar. X, bytem P. 545, S.*“, z čehož je zcela evidentní, vůči kterým konkrétním osobám toto rozhodnutí směřuje.

K žalobnímu bodu 12), t.j. argumentaci krávnem ve Václavově, krajský soud konstatuje, že tento případ je mu znám z jeho vlastní úřední činnosti, když o věci k žalobě téhož žalobce rozhodoval rozsudkem ze dne 29.3.2012 č.j. 22 A 5/2010-73 (kasační stížnost žalobce zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15.11.2012 č.j. 9 As 89/2012-55), kde však byla situace zcela odlišná – rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v době neexistence Územního plánu města

Zábřeh, což již samo o sobě vylučuje posouzení tohoto případu jako případu obdobného nyní posuzované věci (§ 2 odst. 4 spr. ř.).

Žalobní body 10) – 11) a 13) – 14) se týkají samotné podstaty věci – souladu žalobcem navrhovaného plošného zalesnění s územním plánem.

Jak již bylo shora konstatováno, územní plán platný a účinný v době rozhodování Městského úřadu Zábřeh dne 6.8.2010 i v době rozhodování žalovaného dne 8.4.2011, předurčuje předmětné území jako plochu zemědělského půdního fondu k zemědělské produkci, kde jsou přípustná i protierozní opatření (meze, zatravněné průlehy, stromořadí, apod. snižující vodní a větrnou erozi, včetně eliminace rizik záplav extravilánovými vodami, vytváření suchých poldrů a porostů pro retenci v návaznosti na vodní plochy, související dopravní a technická infrastruktura, včetně cyklotras a cyklostezek.

Dle § 1 odst. 2, 3 zák. č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ZPF“), zemědělský půdní fond tvoří pozemky zemědělsky obhospodařované, to je orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, louky, pastviny (dále jen „zemědělská půda“) a půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není (dále jen „půda dočasně neobdělávaná“). Do zemědělského půdního fondu náleží též rybníky s chovem ryb nebo vodní drůbeže a nezemědělská půda potřebná k zajišťování zemědělské výroby, jako polní cesty, pozemky se zařízením důležitým pro polní závlahy, závlahové vodní nádrže, odvodňovací příkopy, hráze sloužící k ochraně před zamokřením nebo zátopou, ochranné terasy proti erozi apod.

Dle § 3 odst. 1 lesního zákona pozemky určené k plnění funkcí lesa jsou

- a) pozemky s lesními porosty a plochy, na nichž byly lesní porosty odstraněny za účelem obnovy, lesní průseky a nezpevněné lesní cesty, nejsou-li širší než 4 m, a pozemky, na nichž byly lesní porosty dočasně odstraněny na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 13 odst. 1 tohoto zákona (...),
- b) zpevněné lesní cesty, drobné vodní plochy, ostatní plochy, pozemky nad horní hranicí dřevinné vegetace (hole), s výjimkou pozemků zastavěných a jejich příjezdních komunikací, a lesní pastviny a políčka pro zvěř, pokud nejsou součástí zemědělského půdního fondu a jestliže s lesem souvisejí nebo slouží lesnímu hospodářství (...).

Z uvedených zákonných ustanovení vyplývá, že se vzájemně vylučuje, aby tentýž pozemek byl současně součástí zemědělského půdního fondu a současně pozemkem určeným k plnění funkcí lesa.

Plošným zalesněním předmětného pozemku by došlo k tomu, že by se tento pozemek stal pozemkem s lesními porosty, čili pozemkem, který je dle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona určen k plnění funkcí lesa, proto by tento pozemek nemohl nadále být součástí zemědělského půdního fondu.

Pokud se týká posouzení zalesnění jako protierozního opatření, lze v obecné rovině konstatovat, že i zalesnění je opatřením protierozním, ovšem s tou výhradou, že takové protierozní opatření vyjímá předmětný pozemek ze zemědělského půdního fondu.

Územní plán města Zábřeh přitom ve shodě s § 1 odst. 3 zákona o ZPF jasně definuje taková v území přípustná protierozní opatření, která zachovají příslušnost pozemku k zemědělskému půdnímu fondu - meze, zatravněné průlehy, stromořadí, apod. snižující vodní a větrnou erozi, včetně eliminace rizik záplav extravilánovými vodami, vytváření suchých poldrů a porostů pro retenci v návaznosti na vodní plochy. Územní plán tak ani v této části nevybočuje z definice zemědělského půdního fondu, naopak respektuje vymezení tohoto pojmu obsažené v § 1 odst. 3 zákona o ZPF. Právě provedenou úvahu lze shrnout do věty: Plošné zalesnění je sice jedním z možných forem protierozních opatření, jedná se však o formu v předmětném území nepřípustnou, pro zamezení erozi je tak třeba využít jiné formy protierozních opatření.

Argumentuje-li dále žalobce celospolečenský zájem na ochraně lesa, pak zcela ignoruje jiný celospolečenský zájem, a to zájem na ochraně zemědělského půdního fondu, s nímž se žalobcem navrhované plošné zalesnění ocitá v rozporu. Je právě úkolem územního plánování vyřešit střet různých celospolečenských zájmů, což se Územním plánem města Zábřeh i stalo.

Konečně již i Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 18.11.2010 uzavřel, že vlastník pozemku nemá subjektivní právo na to, aby v rámci územně plánovací dokumentace byl jeho pozemek zahrnut do konkrétního způsobu využití; výsadbu soukromého lesa nelze chápat jako celospolečenský zájem. To, že v předmětné lokalitě není umožněno plošné zalesňování, vyplývá z celého procesu projednávání návrhu územního plánu. Nelze totiž nevidět, že les v dané lokalitě není bezproblémový, protože bezprostředně souvisí s obytnou zástavbou a jsou tak vytvářeny předpoklady konfliktů s ochranným pásmem tohoto lesa.

Krajský soud tak konstatuje, že jeho závěry nejsou v rozporu ani se závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v rozsudku ze dne 18.11.2010.

Krajský soud na základě shora uvedených úvah a závěrů uzavírá, že žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů nebyl shledán důvodným. Proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pro úplnost krajský soud dodává, že k urážkám Ing. E. O. se v tomto rozsudku nevyjadřuje, neboť jejich obsah zcela vybočuje z předmětu napadeného rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s.ř.s., když těmto osobám soud v řízení neuložil žádnou povinnost a neshledal ani žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení některé z těchto osob odůvodňovaly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ě n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 21. března 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu